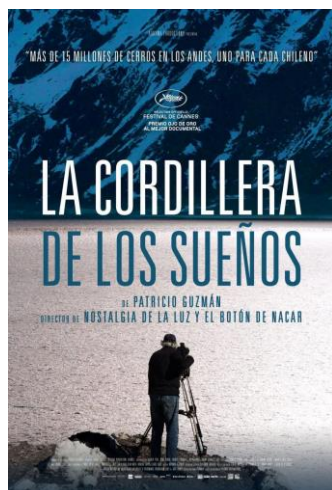

La cordillera de los sueños

Direcció: **Patricio Guzmán**

País: Xile (2019)

Fitxa tècnica

Guió Patricio Guzmán **Fotografia** Samuel Lahu **Música** Jose Miguel Tobar, Jose Miguel Miranda **Interpretació** Documental **Durada** 84 min **Gènere** Documental
Llengües Espanyol
No recomanada per a menors de 12 anys

Sinopsi

Patricio Guzmán va deixar Xile fa més de quaranta anys quan la dictadura militar va reemplaçar el Front Popular, però no va deixar de pensar en un país, una cultura, un espai geogràfic que mai va oblidar. Després de filmar "el nord" a *Nostalgia de la luz* i "el sud" a *El botón de nácar*, ara Guzmán filma el que ell anomena "la immensa columna vertebral que revela la història passada i recent de Xile". **La cordillera de los sueños** és una investigació històrica, un assaig cinematogràfic i una introspecció íntima i col·lectiva sobre Xile. (FilmAffinity)

Crítica

18/05/2019 - CANES 2019: El nou documental del xilè Patricio Guzmán denuncia l'amnèsia col·lectiva del seu país sobre la dictadura de Pinochet a través d'una oda al miracle geogràfic dels Andes

El cineasta xilè Patricio Guzmán (*Nostalgia de la luz*, *El botón de nácar*) va presentar el seu darrer documental **La cordillera de los sueños** a la 72 edició del Festival de Canes. La pel·lícula estrenada fora de competició a la secció Projeccions especials del certamen francès denuncia l'amnèsia col·lectiva que pateix la població xilena sobre el seu passat polític. Es tracta d'una crítica al desinterès dels xilens per revisar les ferides sense cicatritzar de la dictadura, plantejada des del cor d'un himne al tresor geogràfic més gran que posseeix el país: la imponent Serralada dels Andes.

En el seu nou poema cinematogràfic de no ficció, Guzmán utilitza la figura dels Andes com a recurs metafòric per qüestionar-se per què les persones encarregades de vetllar per un país poden acabar sent les mateixes que el destrueixen. Com denuncia la veu en off del realitzador durant el primer terç de la pel·lícula, "si els Andes representen el 80% del territori xilè, i aquests sempre van ser ignorats i descurats pel seu govern, això significa que Xile desprotegeix el 80% del seu país". En aquesta sentència, Guzmán no ens parla estrictament de la serralada. El director d'*El caso Pinochet* compara el desinterès del govern per cuidar i preservar la bellesa d'aquesta meravella natural amb l'abandó (i posterior tortura i extermini) de la seva població des de la data en què els militars van dur a terme el cop d'estat de 1973 que va enderrocar el president socialista Salvador Allende.

La veu del documentalista exiliat fa quaranta anys descriu, amb molt de detall, els fets ocorreguts durant la detenció per part de les autoritats, així com la fugida del país amb la família després de l'acció militar. Així mateix, el testimoni personal de Patricio Guzmán no és l'únic que coneixem a **La cordillera de los sueños**. El realitzador entrevista artistes, cineastes i fills d'exiliats xilens –units entre ells pel trauma compartit– mentre posa en escena material d'arxiu filmat pels companys que van romandre a Xile durant el Cop d'Estat.

L'aparició d'aquelles veus valentes que reviu i exorcitzen el trauma parlant-ne davant de la càmera, i que tant admira l'autor del documental, no és un fenomen habitual, sinó un miracle. L'autor de *La batalla de Chile* no amaga el seu desconsol en reconèixer que ha nascut en un país que no es vol recordar a si mateix. Però, malgrat el to de dolor i aflicció amb què recita la veu en off d'aquest poema, **La cordillera de los sueños** és, abans que res, una crida al despertar de les noves generacions perquè tornin a Xile la seva infància i la seva alegria.

Carlota Moseguí – cineuropa.org